

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 60/2015
05.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Гордане Ајншпилер Поповић, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца К.ш.п. ДОО, З., кога заступа пуномоћник С.М., адвокат из Б., против туженог N.d.s. & р.е. ДОО, Б., кога заступа пуномоћник Н.Ф., адвокат из Б., ради раскида уговора и враћања датог, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2456/14 од 01.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2456/14 од 01.10.2014. године, у ставу 1. изреке.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 8286/2012 од 24.01.2014. године, у ставу 1. изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 64.900 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. У ставу 2. изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да суд раскине уговор о купопродаји опреме од 30.10.2008. године, као и у делу којим је тражио да суд обавезе туженог да преузме од њега уређаје, ближе описане у овом ставу изреке. У ставу 3. изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 943.800,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2456/2014 од 01.10.2014. године, године, у ставу 1. изреке, делимично је одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Београду, у делу става 1. изреке, којим је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 50.740 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и у ставу 3. изреке. У ставу 2. изреке, првостепена пресуда је преиначена у делу става 1. изреке, којим је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 14.160 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, тако што је одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 14.160 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставу 1. изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права. Ревизија је изјављена на основу члана 403. и 404. ЗПП.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11) и члана 14. Закона о изменама и допунама ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови да се о ревизији тужиоца одлучује као о посебној ревизији.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, измењеног одредбом члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи разлоге тужиоца за одлучивање о ревизији као посебној ревизији, Врховни касациони суд је нашао да за овакво одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе. Ово са разлога, што тужилац у ревизији није навео постојање различитих судских одлука по истом правном питању, од значаја за праксу, уколико постоје, нити је навео у чему се огледа разлика у ставовима, те нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), измењеног чланом 15. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 22. Закона о изменама и допунама ЗПП, измењена је одредба члана 495. ЗПП, тако што је прописано да ревизија није дозвољена у привредним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници, ради раскида уговора и повраћаја износа од 64.900 евра, поднета је суду 07.11.2009. године. О тужбеном захтеву одлучено је пресудом Привредног суда у Београду П 6422/2010 од 18.10.2011. године. Наведена пресуда укинута је решењем Привредног апелационог суда Пж 11113/11 од 30.10.2012. године. У поновном поступку одлучено је наведеним одлукама Привредног суда у Београду П 8286/2012 од 24.01.2014. године и пресудом Привредног апелационог суда Пж 2456/14 од 01.10.2014. године. Побијани део правноснажне пресуде у овој парници је 50.740 евра.

С обзиром да је побијани део правноснажне пресуде у овој парници испод граничног износа прописаног цитираном законском одредбом за дозвољеност

ревизије у привредним споровима, то ревизија туженог у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, није дозвољена.

У конкретном случају нису се стекли услови ни за одлучивање о ревизији туженог на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, будући да је ревизија изјављена против потврђујућег дела другостепене пресуде.

Са изложеног, а на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**